Echipa de lupte greco-romane Steaua învingătoare în Suedia

Turneul echipei Steaua în nordul Suediei a fost așteptat cu un deosebit interes. Acest fapt a rezultat chiar de la prima întîlnire, care a avut loc la Haparanda. Gazdele au prezentat o echipă în care figurau nu numai luptători fruntași suedezi, ci și campioni ai Finlandei. Faptul că sportivii bucureșteni au reușit să învingă cu scorul de 7—1 a fost subliniat pe larg de presa locală și centrală. Publicul prezent, foarte obiectiv, a aplaudat acțiunile tehnice ale luptătorilor bucureșteni. Printre cei mai buni în meciul de la Haparanda au fost **Ion Baciu** (multilateral, inventiv și inepuizabil), **Gheorghe Stoiciu** (subtil tehnician) și **Ștefan Stingu** (rezistent și hotărît). Alexandru Geantă a trebuit să se întrebuințeze foarte mult ca să obțină o decizie de egalitate în fața lui Göte Joki, un luptător bine pregătit și, mai ales, rezistent și hotărît.

Cea de-a doua întîlnire a avut loc dincolo de Cercul Polar, în localitatea Jouksengi, într-o sală de sporturi nu de mult construită. Localnicii au prezentat formația de la Haparanda, înlocuind cîțiva sportivi cu luptători din Torneo și Kemi, două localități vecine din Finlanda. Întîlnirea s-a caracterizat printr-un nivel tehnic superior celei de la Haparanda. Sportivii români au cîștigat tot cu 7—1 dînd dovadă de o înaltă tehnică, de un fin „simț al saltelei", fapt subliniat atît de postul de radio local, cît și de numeroșii ziariști prezenți. Cea mai grea sarcină a avut-o Ștefan Stingu, care l-a întîlnit pe multiplul internațional Olle Björkén. Sportivul român a fost mult aplaudat pentru numeroasele sale acțiuni tehnice. Meciul s-a terminat la egalitate, tabelele de punctaj ale arbitrilor arătînd 9—9. Un rezultat de egalitate a obținut și Cristea Marin în fața lui Göte Joki. Ultima confruntare a avut loc în localitatea Lulea, situată pe malul golfului Botnic. Cu acest prilej, Gheorghe Stoiciu, Marin Cristea, Nicolae Neguț și Nicolae Pavel s-au evidențiat, reușind să cucerească aplauzele publicului. Ștefan Stingu și Ioan Baciu au obținut rezultate de egalitate în fața lui Olle Björkén și, respectiv, Raimo Taskkinen. Ultimul este campion al țărilor scandinave.

Și această întîlnire s-a terminat la un scor similar (7-1) și, astfel, echipa de lupte Steaua a terminat, neînvinsă, turneul în Suedia.

OTTO BENKÖ

În prima parte a campionatului republican masculin de volei

TOTALUL „PLUSURILOR"—APROAPE EGAL CU AL „MINUSURILOR"!

Prima parte a campionatului republican masculin de volei s-a încheiat tocmai cînd întrecerea devenise mai pasionantă. Indiscutabil, am asistat la cea mai animată, mai palpitantă și mai spectaculoasă întrecere masculină desfășurată pentru titlul de campioană republicană din 1960 încoace. Și, așteptăm ca lucrurile să se prezinte la fel și în retur. Alături de mai buna pregătire a echipelor, ceea ce a dat nota de mare atractivitate competiției a fost accentuarea echilibrului de forțe între mai multe formații. Iar una dintre principalele determinante ale acestui echilibru de forțe a constituit-o introducerea, în sistemul de desfășurare a actualei ediții, a turneului final, la care vor participa primele 6 clasate la sfîrșitul returului. Această nouă prevedere a creat un puternic stimulent printre participantele la campionat.

PREMISELE ECHILIBRĂRII FORȚELOR

O altă explicație a echilibrului de forțe înregistrat stă în evidenta însușire, de către mai toate echipele noastre fruntașe, a majorității învățămintelor fundamentale reieșite din desfășurarea „mondialelor" de la Praga, prezentate la consfătuirea metodică din anul 1966. Ne referim îndeosebi la anumite progrese în ceea ce privește jocul din apărare.

În fine, au mai fost două cauze ale acestei dispute strînse. Pe de o parte „startul" oarecum lent, comportarea sub posibilitățile lor reale a formațiilor bucureștene Dinamo și Rapid, relaxarea firească a jucătorilor lor de bază, după uzura fizică și nervoasă de la C.M. din Cehoslovacia. Forma lor maximă va trebui atinsă mai tîrziu, în concordanță cu cerințele participării acestor echipe în „C.C.E.". Și, pe de altă parte, curba ascendentă — după promisiunile din campionatul anterior — a celeilalte garnituri fruntașe bucureștene, Steaua, ca și cunoscutele întăriri de importanță majoră înregistrate în loturile lor de către echipele Politehnica Galați, Viitorul Bacău și Alumina Oradea. Aceste întăriri, în asociație și cu o pregătire îndeobște remarcabilă, au determinat continuarea creșterii de potențial a acestor echipe, ultimele două fiind promovate abia anul trecut în categoria A. Adăugăm echipelor amintite pe experimentata Tractorul Brașov și pe tînăra Politehnica Timișoara (plină de talente și căreia avem astfel dreptul să-i cerem o ascensiune valorică mai categorică, așa cum de la Politehnica Brașov, tînără și ea, așteptăm o mai grabnică revenire la normal). Fapt îmbucurător e că voleiul nostru a dispus în acest an de suficiente echipe cu valențe prețioase, care ne-au dăruit un campionat masculin „tare", cum de multă vreme n-am avut. Sînt la ora actuală cel puțin 4 echipe de forțe apropiate și încă minimum 3 pe al căror progres se poate conta. Este, bineînțeles, un fapt pozitiv.

UN PLUTON AL FRUNTAȘELOR MULT DISTANȚATE PRIN CALITATEA PREGĂTIRII

Din capul locului însă, trebuie să spunem că progresul constatat e departe totuși de a satisface integral așteptările, că pretindem mult mai mult de la cele 12 echipe masculine fruntașe ale voleiului nostru. Dintre ele, doar 4 au demonstrat preocupări serioase pentru obținerea unui ridicat nivel tehnico-tactic: Dinamo București (antrenor — S. Mihăilescu), Steaua București (T. Tănase), Politehnica Galați (Fl. Balais) și Rapid București (I. Ponova). Primele 3 — în evident progres; Rapidul, în schimb — în îngrijorătoare stagnare, subzistînd mai mult din „zestrea" experienței acumulate în anii trecuți, cu jucătorii vîrstnici obosiți prin îndelungata lor suprasolicitare. Echipa campioană a ajuns să plătească acum tribut atît lipsei de grijă pentru creșterea din vreme a unor valoroase elemente de schimb, cît și faptului că nu a folosit pe deplin nici măcar întregul efectiv al rezervelor de care dispune. Celor 4 de mai sus le urmează, la distanță destul de mare pe planul ansamblului valorii tehnico-tactice, într-o categorie mediană, în aceeași ordine și aproape la egalitate, cum sînt și-n clasament, Viitorul Bacău (V. Ghenade) și Tractorul Brașov (V. Stănel). Iar într-o a treia grupă care reflectă calitatea mai slabă a pregătirii, a volumului și intensității muncii la antrenamente, se află: Politehnica Timișoara (N. Mihăilescu), Alumina Oradea (Gh. Lucaci), Petrolul Ploiești (Șt. Stuparu), Minerul B. Mare (Al. Manț), Politehnica Brașov (antrenor — cînd N. Boș, cînd V. Papuc, cînd O. Borbil și, în consecință, pregătire și comportare fluctuante, sub nivelul celor ce i se pot cere acestei echipe) și Progresul Brăila (V. Măgureanu), cu mulți jucători plafonați și, în plus, cu destui refractari regulilor de disciplină și seriozitate la antrenamente (Păunoiu etc.).

Luptă la fileu — Foto A. Neagu

PROGRESE ȘI ÎN ATAC ȘI ÎN APĂRARE, DAR...

La capitolul apărării, după opinia noastră ordinea valorică socotim că e: 1. Dinamo, 2. Steaua, 3. Politehnica Galați, 4. Rapid. Pentru restul echipelor, subliniem nivelul mai ridicat atins de fiecare din ele față de anul trecut. Acest fapt a și contribuit substanțial la nota de dîrzenie a multor partide.

În eficacitatea atacului (unde ordinea o vedem astfel: 1. Dinamo, 2. Politehnica, 3. Steaua, 4. Rapid) s-a înregistrat, de asemenea, o importantă creștere. Ne referim la preocuparea pronunțată a echipelor pentru folosirea jocului cît mai combinativ, cu o varietate sporită sub acest raport al tacticii colective, în funcție de actualele condiții, îngreunate prin admiterea trecerii mîinilor peste fileu la blocaj. Aproape total necorespunzător s-au prezentat însă în ceea ce privește tactica individuală cei mai mulți dintre jucători, excepție făcînd doar cîțiva, care sînt și mai vîrstnici (Derzei și Corbeanu — Dinamo, Plocon și Nicolau — Rapid, Bărbuță — Tractorul...). Nu a fost utilizată decît sporadic alternarea, în execuția loviturii de atac, a procedeelor în forță cu cele de finețe.

Progres însemnat la mai toate echipele s-a înregistrat și în „compartimentul" coordonării jocului (explicînd și progresul combinativ al acțiunilor de atac), echilibrul dintre primele 4 formații fiind aici mai strîns: 1. Dinamo, 2—3. Politehnica-Rapid, 4. Steaua. În schimb (ceea ce este la fel de grav ca și... mersul de melc al „progresului" din tactica individuală a trăgătorilor), concomitent cu marcarea unui salt general în aplicarea intrării din linia a doua și a varietății combinative, s-au constatat de sus și pînă jos deficiențe la execuția dublajului în atac. Dintre echipele plutonului fruntaș, ceva mai bine s-a comportat în acest sens Steaua, urmată în ordine de Dinamo, Politehnica Galați și Rapid. Submediocru — Viitorul Bacău și Tractorul Brașov. Foarte slab — toate celelalte 6: Politehnica Timișoara, Alumina Oradea, Petrolul Ploiești, Minerul B. Mare, Politehnica Brașov și Progresul Brăila.

Blocajul a dovedit și el scăderi serioase la majoritatea echipelor de la locul 4 în jos, dar, oarecum, și în comportarea primelor 4 (Dinamo, Steaua și Politehnica aproape la egalitate, iar Rapidul în mare scădere). Foarte, foarte rar s-au ridicat ele pînă pe treapta superioară a cerințelor. Motivele? Insuficientă agresivitate, acționare sporadică și timidă asupra mingii prin folosirea „capacului", dovezi și ale unei pregătiri fizice nesatisfăcătoare. Apoi, carențe importante din punct de vedere al omogenizării cuplurilor compuse dintr-un trăgător și un ridicător cu talii mai diferențiate. Urgenta înlăturare a acestor carențe trebuie să stea desigur pregnant în atenția antrenorilor echipelor Steaua și Politehnica Galați, dar mai cu seamă în a celor de la Rapid și Dinamo, care sînt angrenate în „C.C.E.".

Îmbunătățiri generale am putut nota la capitolul dublajului în apărare, sub aspect tactic, printr-un plus în orientarea plasamentului, primele 4 echipe găsindu-se pe acest plan în sensibil echilibru de progres și potențial, iar celelalte 8 la distanță nu prea mare de ele. Dar și aici — din păcate — avem unele observații negative. Astfel, îndeosebi s-au arătat a fi insuficient dezvoltate viteza de reacție și cea de deplasare a jucătorilor (mai ales aceea a atacanților cu talie apreciabilă) și încă prea puțin pregătite pozițiile joasă și medie din așteptarea mingii. Apoi, se mai dovedește încă defectuoasă adaptarea tactică din defensivă în funcție de atacul pe care-l execută adversarul (de aproape sau de departe de fileu), lăsîndu-se uneori suprafețe de teren neprotejate.

LIPSURILE TREBUIE REMEDIATE FĂRĂ ÎNTÎRZIERE

Și iarăși... una albă și... mai multe negre: progrese importante la toate echipele sub raportul combativității, al întrebuințării jocului acrobatic, prin practica plonjoanelor; ele s-au demonstrat însă a fi mai pronunțate doar la primele 4—5 clasate...

Consemnăm ameliorări în genere și în ceea ce privește primirea serviciului, la care echipele nu mai pierd atîtea puncte ca-n trecut, ca și a preluărilor (fazele lungindu-se astfel și spectaculozitatea jocului crescînd), dar care rămîn încă deficitare și solicită preocupare sporită, întîi și-ntîi pentru îmbunătățirea preciziei lor...

În sfîrșit, autodublajul continuă — și e de asemenea grav — să fie mai mult o cunoștință teoretică pentru jucători (nespus de puțini fiind cei care trag foloase de pe urma îngăduinței de a lovi încă o dată mingea după ce au atins-o la blocaj). Iar serviciul nici pe departe nu e încă abordat în măsura cuvenită ca un procedeu tehnic cu utilizare tactică de mare importanță, ci cu excepția — cel mult — a 1—2 jucători din cîte-o echipă, îndeosebi din primele 4, e aplicat în rest ca o simplă formalitate de punere a mingii în joc...

Așa cum s-a văzut, de-a lungul întrecerii de pînă acum aspectele pozitive sînt numeroase. Dar, precum am subliniat, nici lipsurile nu-s de loc puține. Ele trebuie să fie neapărat lichidate, ținîndu-se seamă de masiva creștere pe care o cunoaște în ultima vreme popularitatea voleiului la noi, datorită și deosebit de atractivului campionat masculin actual. De aceea, dacă prima parte a întrecerii pentru titlu a fost la înălțime doar din cîteva puncte de vedere, partea a doua va trebui să fie din toate. Și-apoi, peste hotare, prestigiul voleiului nostru masculin e destul de ridicat încît să pretindem nu numai luptă și echilibru de forțe, ci să cerem totodată o valoare tehnică și tactică mereu mai înaltă a echipelor și a jucătorilor de frunte din campionatul republican. Să facem ca, într-adevăr, acest campionat să fie instrumentul principal de verificare și rodaj în vederea viitoarelor mari și grele întîlniri internaționale („C.C.E.", campionatele europene de seniori și de tineret din 1967, Jocurile Olimpice din 1968), în care — antrenorii să nu uite nici o clipă aceasta — voleiul românesc are datoria să țintească sus, mereu mai sus!

Sîntem convinși că antrenorii și sportivii echipelor masculine fruntașe ale voleiului nostru, luînd startul în munca lor de pregătire dintre tur și retur de pe această „rampă de lansare" a ambiției și a avîntatelor năzuinți justificate, ne vor da prilejul să consemnăm tot mai puține scăderi în următoarele etape ale întrecerii republicane și poate că — la finele acesteia — chiar de loc!

C. FAUR

FAȚĂ IN FAȚĂ

— NOTĂ —

La școala generală din satul Florești, comuna Țințăreni, raionul Filiași, se desfășoară o intensă activitate sportivă. Aceasta, datorită dragostei și înțelegerii față de sport pe care o manifestă tovarășul *Pantelimon Cîrțină*, directorul școlii. Din inițiativa acestui susținător al sportului s-a amenajat pînă acum un teren de handbal în 7, un teren de baschet, unul de volei, o groapă de sărituri și o bîrnă de gimnastică. Dacă la acestea adăugăm materialul și echipamentul sportiv procurat în ultimul timp, precum și buna organizare a întrecerilor din cadrul campionatului pe asociație, putem afirma că avem una din asociațiile sportive model din mediul sătesc.

Dar iată și un altfel de exemplu.

Asociația sportivă Sănătatea din Turnu Severin era cunoscută, pînă nu de mult, ca o asociație puternică, cu o bogată activitate. Cei aproape 800 de membri UCFS, cîți numără asociația, se întreceau la volei, tenis de masă, popice și șah, unii dintre ei obținînd rezultate remarcabile. Dar, într-o zi, consiliul asociației Sănătatea s-a plictisit de atîtea... succese și a lăsat totul baltă. Rezultatul: echipa de volei a cerut „înfierea" la asociația Energetica, centrul de copii la tenis de masă umblă din poartă în poartă după „părinți adoptivi", șahiștii, în rîndul cărora se află și doi sportivi de categoria I, joacă pe unde apucă și unde sînt primiți, materialul și echipamentul sportiv este irosit, iar activitatea sportivă de masă — nulă. Cum s-ar spune, o adevărată... epidemie de neglijență și dezinteres. O dată ce diagnosticul a fost stabilit, considerăm că e de datoria organelor tutelare să aplice tratamentul corespunzător.

N. CÎRSTOCEA și M. FOCȘAN,
corespondenți